

CAO MỸ NHÂN – TỌN MẠN ĐÊM MƯA
HUỖ & NHỮNG BỌN TÌNH THI:
“TUYỆT PHỎM TÌNH YÊU”, “NỎI
PHÂN VÂN” ...

ĐÊM MƯA HUẾ . CAO MỸ NHÂN

Đêm mưa bất cứ ở đâu cũng buồn, mưa Saigon, mưa Hanoi, và nhất là mưa Huế, thì chao ôi, tui đã nói rồi, nó buồn đến nỗi, các cô gái Huế phải tặng cho nhau những chiếc khăn tay mềm mại, để lau nước mắt mỗi đêm mưa rơi rích, vì không cách nào ngăn nỗi ai đừng rơi nước mắt mỗi lần mưa Huế tới ...

Bà mẹ chúng tôi vừa thò trộm thuộm Cơm Lệ trên môi, vừa thò thò nhìn mưa, vừa nói nhẹ nhàng như có hơi thổi của hồn ma nào từ kiếp trước trộm vớ .

Tôi vốn sợ ma hơn sợ người, mà sao tôi không sợ cái hồn ma trong mưa nơi thềm vắng, ở một căn nhà thật cũ trên thành, mẹ chúng tôi đang kẻ thêu ruy .

Câu chuyện buồn của một bậc nữ lưu dòng tộc vua chúa Huế, đã yêu thương người dân dã, rồi làm vợ người ta.

“ Nhưng cuộc tình khác với cuộc đời, nó không đẹp như những bài thơ Huế, không tình như những câu hò Huế, cứ nước nể nào nùng trên mặt nước sông Hương... y từ những thêu đó, cho đến tận bây giờ, bay ơi...”

Tôi thốt giật mình .

Câu chuyện đêm mưa Huế mà mẹ chúng tôi kẻ chớ có một tình tiết chuyện, là bà công nương đó, đã trọn vẹn được ở với ông dân dã.

Lễ ra công nương phải hớn hở, vui tươi suốt ngày, thì người ngọc lại cứ u sầu, buồn thỉm, lệ rơi bất kể xuân hạ tươi thỉm hay thu tím buồn bã mệnh mông.

Rút cục một đêm mưa kia, mưa hơi lớn hạt, nhưng lạnh và buồn lắm, bà công nương đã đội nước ra đi...

Đến một khúc sông khuất nẻo phỉ phùng, rồi thò mình xuống

dòng nước đó một cách oan khiên .

Mẹ ch^ong tôi đã nói to giọng hơn, như t^onh táo hơn, có lẽ tại t^ong mưa rơi đã nín bật ngoài trời.

Bà không k^o nữa, đi^u thu^c C^om Lệ đã t^ot, mẹ ch^ong tôi k^ot chuyện thật b^ot ngờ: " Thôi đi ng^o bay, bà cô nó, lúc mô cũng như đứng cạnh tau nì, ch^ot vì buⁿ tình mĩ nợ " .

Tôi đã ^o Hu^o mười m^oy mùa mưa, đã s^ong trong bao nhiêu đêm mưa, đã từng th^on thức, không oán trách, than th^o với ai.

Nh^ot là với ...anh, tôi chưa từng phê phán Hu^o, người đàn ông Hu^o mà tôi kh^on kh^o vì hình ^onh n^oa mộng mơ, mưa bụi, n^oa bão bùng cu^ong lũ, xót xa...

Đêm mưa Hu^o, thật kh^o cho tôi, mà cũng thật n^ong nàn say đ^om mới lạ. Tôi nhớ thương nhưng không t^oc nu^oi...

Năm xưa từ Đà N^ong ra Hu^o, lại cũng đã m^oy l^on xu^ong đò đ^o đi ngược lên Thiên Mục, hay xuôi v^o Đập Đá ...tôi s^ong h^on nhiên trong gió mát trưa hè ...

Nhưng có một l^on ^o đò giữa một đêm mưa tr^ong nước, đò ướn mái, t^ot nhiên, nhưng không ướn lòng, n^oi xót xa cứ dâng lên dào dạt.

Ông xã tôi b^oo rằng: " Em ơi, l^oy ch^ong Hu^o thơ mộng th^o này, sao em lại buⁿ quá chứ ? "

Ch^o một câu không níu kéo ai vào tâm sự mình, vì thực sự tâm tư mình b^oy giờ chưa có ai, rõ l^om c^om quá.

Xã tôi dò lòng tôi, như có v^o h^o nghi, khi tôi lỡ đ^o rơi nước m^ot khóc trong t^ong mưa thì thảo, mưa u^on khúc ngoài trời .

Xã tôi chợt m^om cười, có lẽ như anh bây giờ nhi^ou lúc đã chợt m^om cười, nói r^ot quan san, dù đang k^o cận:

" Hình như em đang không bằng lòng với chính em đi^u gì đó ph^oi không ? "

Kỳ lạ chưa, sự thực trong lòng tôi rớt là thanh thoát, rớt là trong mát, như những giọt mưa kia...mà sao tôi lại khóc .

Ôi tóm tắt là tôi khóc theo ...mưa rơi vậy thôi.

Cuộc đời đã trăm thay, ngàn đổi, tâm hồn tôi trĩu nặng buồn thương, nhưng tâm tư tôi trong veo không niếm.

Mọi sự việc đến với tôi vô tư như những trận mưa đông Saigon, nhưng không ướt nước trời, mà tôi đã đặt cho những giọt mưa là thiên lệ thuở , trời cũng khóc thương ...đời như tôi sao, ôi những trận mưa Huế lưng chừng, dạt dạt bao nghịch cảnh .

Tôi không quen nhạc sĩ Bưu Lộc trước 1975.

*

Sau cuộc đời bi thảm, tình cờ tôi được hạnh ngộ Mẹ Bưu Lộc quanh những hội thơ tư gia của những nhà quý tộc xa xưa còn sót lại.

Mẹ Bưu Lộc xấp xỉ được nhiều loại đàn cổ, như tranh, tỳ, nhị, nguyệt, nhưng Mẹ thích nhất là đàn tranh.

Nếu quý vị được nghe nữ nghệ sĩ Hồ Diệp diễn ngâm thơ

Đinh Hùng, trong âm điệu đàn tranh của Mẹ Bưu Lộc, bên tiếng sáo Tô Kiêu Ngân vang lên chơi vơi, thì có " chút một lòng " cũng không tiếc nuối đâu.

Suốt cả cuộc đời chơi đàn thơ, ngâm vịnh, người nghệ sĩ đã thả hồn mình cùng tiếng đàn réo rắt, lâm ly .

Tôi thường nghe Mẹ Bưu Lộc " thả hồn" theo tiếng đàn của chính Mẹ, dẫu ai trình diễn, như có thời nghệ sĩ diễn ngâm Vân Khanh, giọng nam, với giọng Huế cất lên, tuyệt vời :

" Đại trượng phu không hay xé gan, bẻ cột

phải cương thường...

Hà tít tiêu dao bên bờ lưu lạc tha phương..."

..." Hề trường, hề trường, ta biết rót vò đâu ? ..."

(Nguyễn Bá Trác 1881 – 1945)

Tác giả chỉ một bài thơ hay mà nổi tiếng, nhạc sĩ Bưu Lộc cười nhẹ nhàng:

Còn tôi, chỉ còn 2 câu thôi , còng Hương giang đã cuộn khúc lên, quặn chặt tiếng đàn tranh mê lịm nhé:

Bên ngoài mặt nước Hương Giang

Bên trong chỉ có một đàn với ta...(Bưu Lộc)

Quý vị hơi ngạc nhiên " Rằng tôi đang điên tởm vò Mưa Huê, mà biết qua tiếng đàn của Mẹ Bưu Lộc " vậy .

Vâng xin thưa , tiếng đàn tranh của Mẹ Bưu Lộc nghe tựa tiếng mưa rơi ở Huê .

Hay tiếng mưa rơi ở Huê ... chính là, in là tiếng đàn của Mẹ Bưu Lộc chẳng .

Mẹ chơi được còng tranh, tỳ, nhị , nguyệt , và chao ôi, tôi từng nghe Mẹ đàn bầu cho ông giáo sư ngâm sĩ Vân Khanh ca mới lạ.

Nhưng khi mưa thì Mẹ Bưu Lộc lại bầu Mẹ đã đôi lần ngồi một mình trong chiếc đò dọc, trên sông Hương một đêm mưa , ôi nghe mưa rơi lẫn với tiếng đàn thì ... nào nùng chỉ lạ người ơi ...

Mẹ cười nhẹ mà tư tưởng đâu nàng công nương mẹ chúng tôi kể chuyện một đêm Mưa Huê ...đã tan vô quá khứ lâu rồi :

Bên ngoài nước phả bao la

Bên trong ch^o có một ta với đàn . . .

Ôi, mưa Hu^o ngày , hay đêm cũng bu^on ...

CAO MỸ NHÂN

CAO MỸ NHÂN – “TUYỆT PHẨM TÌNH YÊU” – CHÙM TÌNH THƠ

TUYỆT PHẨM TÌNH YÊU. CAO MỸ NHÂN

Tôi mu^on k^o bạn nghe

Có đôi uyên ương tr^oi tình ra tranh vẽ

Sáu mươi năm yêu thương

Họ th^oy chung với nhau cận kề

Tôi chứng ki^on r^ot trung thực

Rằng bạn tôi Bé Ký

Và phu quân bà H^o Thành Đức

C^o hai là họa sĩ lòng danh

Họa sĩ đường ph^o Bé Ký chuyên tay t^oc họa

H^o Thành Đức lại vẽ tranh sơn mài sang c^o

Mặc d^ou đôi k^o cùng m^o côi

Nhưng gi^ong hoàng t^o với lọ lem

Su^ot hành trình cuộc đời “ Anh yêu Em “

Và rõ ràng họ thấy chung đến cùng đến
Tôi chứng kiến cặp phụng loan sà một ý
Bé Ký giận đơn – Hò Thành Đức vững bền

*

Hò Thành Đức nói với tôi
Tại sao không dựng một tuyệt phẩm
Và Bé Ký với những bức tác họa
Thơ nhạc triền miên, thốn tiên

*

Bây giờ đôi uyên ương đó đã ngủ yên
Bé Ký mọt trong vòng tay chong rặng rỗ
Bên năm sau Hò Thành Đức ôm tình xuống mộ
Cố không gian huyễn bí vô bờ ...

*

Rancho Palos Verdes 23 – 11 – 2025

CAO MỸ NHÂN

NỘI PHÂN VÂN . CAO MỸ NHÂN

Một lần nói chuyện từ bi

Lòng mê hoang bóng sân si lạ lòng

Hình như tình cũng sắc không

Khiến tâm tư thối nơi vùng cỏi hoa

*

Một lần nói chuyện giấc tha

Thầy em có vậ như là ngộn ngơ

Suốt ngày lòng dạ thộn thơ

Không còn thầy được tnh, mơ th nào

*

Một lần nói chuyện trăng sao

Ngày đêm lộn lộn trước rào t sinh

Chập chùng xa mã phiêu linh

Nhìn nhau chưa rõ chuyện mình hơn , thua

*

Thì đành ngó nng trông mưa

Em ơi từng giọt lệ thừa khô d

Cờ đời hư thực, phân vân

Thôn thờ xóa bỏ oán, ân cho người ...

*

Hawthorne 1 – 11- 2025

CAO MỸ NHÂN

**

V NƠI HẸN – CAO MỸ NHÂN

Người tình đó đã già nua

Tr v, tìm tới nơi xưa hẹn hò

Tay ôm cảnh mộng hoa mơ

Đứng nhìn c_onh vật đã thừa s_oc chi_u

*

Một đời người kh_o vì yêu

Hoàng hôn phai bạc tóc nhi_u đ_oi thay

Năm mươi năm trước nơi này

Chim uyên th_o những lời say hót mừng

*

Chập chồn ti_ong động sau lưng

Chơi vui cánh hạc v_oy vùng trên không

Tu_ong trời đ_ot rộng mệnh mông

Thời gian chưa cạn thu_o chung bao giờ

*

Người v_o, tạ l_oi cùng thơ

Xanh xao m_ot lệ hững hờ trăm năm

Vi_ot câu thương ti_oc âm th_om

Tình ơi, ch_o có được ng_on _oy sao ...

CAO MỸ NHÂN (HNPD)

23- 11 – 2025